

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 172/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 11 stycznia 2021 roku w sprawie II K 282/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na tym, iż postępowanie karne wobec oskarżonego A. K. należy warunkowo umorzyć, podczas gdy właściwa ocena rodzaju i charakteru naruszonego dobra	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>prawnego, jak również całokształt elementów przedmiotowych prowadzi do uznania, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego oraz stopień zawinienia są znaczne.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie należy zaznaczyć, iż poczynione przez sąd ustalenia faktyczne co do sprawstwa oskarżonego znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Nie było ono kwestionowane i w świetle zebranych dowodów nie budzi wątpliwości. Prawidłowa jest też ocena prawna przypisanego oskarżonemu czynu.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu „braku” albo błędu „dowolności”.</p> <p>Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd,</p>			

ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie do-wody, a także gdy prawidłowo je ocenił. Natomiast gdyby ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie, zaistniałby błąd „braku”, albo gdyby sąd ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone), wówczas wystąpiłby błąd „dowolności”.

Nieuwzględnienie przy wyrokowaniu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wszystkich zgromadzonych dowodów, skutkuje wybiórczym ustaleniem faktów – w tym przypadku mającym znaczenie dla oceny przesłanek zastosowanej reakcji karnej.

Zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest możliwe tylko wtedy, gdy koniunkcyjnie występują ściśle

określone okoliczności, mające w większości charakter materialnoprawny, warunkujące uznanie niecelowości kontynuowania postępowania karnego. Zatem sąd orzekający ma prawo (a nie obowiązek) warunkowo umorzyć postępowanie, w wypadku łącznego spełnienia wszystkich przewidzianych przez ustawę przesłanek, tj. wówczas, kiedy: 1) wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie są oceniane jako znaczne; 2) brak jest wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu; 3) sprawca dotychczas nie był karany za przestępstwo umyślne; 4) postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zaś w szczególności nie popełni

przestępstwa (art. 66 § 1 kk);
5) występki jest zagrożony karą do 5 lat (od 1 lipca 2015 r.) pozbawienia wolności (arg. ex art. 66 § 2 kk). Wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania bezwzględnie muszą zistąpić się w momencie stosowania tego instrumentu probacyjnego.

Skarżący trafnie wskazał, że okoliczności, które należy uwzględnić przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, określa art. 115 § 2 kk. Według tego przepisu, sąd przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł

ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd I instancji w ramach art. 115 § 2 kk wskazał, że bierze pod uwagę stopień nietrzeźwości oskarżonego – 0, 67 mg/l (o godzinie 4.50) z tendencją spadkową, dwukrotnie przekraczającą granicę określoną w art. 115 § 16 kk. Ponadto uznał, że zachodzą przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, podnosząc iż oskarżony nie był uprzednio karany, pracuje, prowadzi ustabilizowany tryb życia, czyn był epizodyczny. Dodatkowo oskarżony przyznał się do winy i wyraził skruchę.

Niedopuszczalne jest uzależnianie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu od czynników bezpośrednio z nim niezwiązanych, które wystąpiły przed jego popełnieniem albo po jego popełnieniu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2008 r., SNO 68/08). Okoliczność ta może

mieć znaczenie, jak trafnie zwrócono uwagę w zaskarżonej uchwale, dopiero w toku późniejszego postępowania (por. art. 66 § 1 kk).

Najistotniejszą przesłanką warunkowego umorzenia postępowania, jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Wskazane w art. 66 § 1 kk właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne.

Przypomnieć należy, iż warunkiem orzeczenia warunkowego umorzenia postępowania jest, aby wina i społeczna szkodliwość czynu sprawcy nie były znaczne. W tym kontekście apelacja prokuratora zasadnie zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu błąd „braku”. Sąd ten odniósł się tylko do jednej okoliczności wskazanej w art. 115 § 2 kk – stanu nietrzeźwości sprawcy, ale jej wystarczająco nie zwartościował.

Wpływ stanu nietrzeźwości na wymiar kary powinien być uwzględniany w zależności od specyficznych okoliczności konkretnego przestępstwa; w przypadku prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, wyższy stan nietrzeźwości, zwiększa stopień społecznej szkodliwości czynu. W sprawie wyniki pomiaru wskazują, iż nietrzeźwość sprawcy zakłócała jego psychomotorykę i to

w sposób istotny. Ponadto oskarżony w drugiej turze badań był w fazie wydalania alkoholu. Przeprowadzone o godzinie 3. 25, pierwsze badanie na komendzie zostało przeprowadzone o godzinie 4. 50 (0, 67 mg/l), co oznacza, iż w czasie czynu stan nietrzeźwości sprawcy był większy, co potwierdza pierwsze badanie (0, 78 mg/l – k 2). W tym stanie sprawca pojazdem wjechał do rowu, czyli sposób jego prowadzenia stwarzał niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu.

Oskarżony podczas badań stanu trzeźwości wskazywał, iż o godzinie 0, 30 albo 3, 10 spożywał alkohol. Na rozprawie wyjaśnił, iż pojechał po papierosy, których mu zabrakło. Oznacza to, iż po spożyciu alkoholu, pojechał po papierosy, co potwierdziła opinia biegłego. Miał więc świadomość istnienia stanu nietrzeźwości rozumianą jako wynikająca z

poziomu rozwoju psychicznego zdolność rozpoznania określonego stanu własnej osoby. Jego motywacja do użycia pojazdu jest naganna i świadczy o łatwości podejmowania decyzji o naruszeniu porządku prawnego, na co miał też wpływ z pewnością nadużyty alkohol, który rozluźnia hamulce moralne, niweluje obawę przed odpowiedzialnością. Czyn ten oskarżony popełnił z zamiarem bezpośrednim. Sprawca jest osobą dojrzałą, poczytalną, nie działał w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Brak jest okoliczności zmniejszających jego stopień zawinienia.

Ponadto na rozprawie tylko deklaratoryjnie przyznał się do czynu, wywodząc, iż alkohol spożywał już po wjechaniu autem do rowu, co zostało podważone przez opinię biegłego.

Miał więc rację skarżący, iż sąd na tle niebudzącego wątpliwości stanu faktycznego sprawy

<p>nie rozważył w odpowiednim zakresie okoliczności wskazanych w art. 115 § 2 kk i przez to nietrafnie ocenił, że wina i społeczna szkodliwość przedmiotowego czynu nie są znaczne. W konsekwencji sąd odwoławczy uznał, iż w zaskarżonym wyroku sąd I instancji zastosował warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego wbrew przesłankom z art. 66 kk i w II instancji – w miejsce środka probacyjnego - wydał wyrok skazujący.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy</p>		

do ponownego rozpoznania może nastąpić m.in. z powodów określonych w art. 454 kpk. Sąd odwoławczy nie może bowiem skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono (art. 454 § 1 kpk). Nowelizacja z 19 lipca 2019 r. zawężyła zakres reguły ne peius z art. 454 § 1 kpk przez wyłączenie warunkowego umorzenia postępowania. Oznacza to, że w przypadku zaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego zawierającego tego rodzaju rozstrzygnięcie, sąd odwoławczy może zmienić zaskarżony wyrok i skazać oskarżonego na jedną z kar przewidzianych w art. 32 kk. Należy wskazać, że wnioski sformułowane w środku odwoławczym same w sobie nie określają granic środka (choć w razie niejasnego zredagowania skargi mają w tym względzie znaczenie, gdy na ich podstawie

można ustalić m.in. zakres zaskarżenia), zatem nie limitują orzekania sądu odwoławczego i nie wiążą sądu w tym sensie, że ograniczają możliwości jego orzekania jedynie do sposobów podanych w tych wnioskach (zob. np. wyroki SN: z dnia 31 maja 2001 r., IV KKN 67/01, z dnia 14 września 2005 r., IV KK 160/05). Zmiana orzeczenia, mimo iż skarżący wnosił o jego uchylenie, nie stanowi przekroczenia granic środka odwoławczego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego granice środka odwoławczego wyznaczane są przez kierunek zaskarżenia, zakres zaskarżenia i zarzuty odwoławcze.

Wnioski sprecyzowane przez skarżącego nie stanowią zatem kolejnego samoistnego elementu określającego granice środka odwoławczego.

Oznacza to, że zmiana orzeczenia, mimo iż skarżący wnosił o jego

<p>uchylenie, nie stanowi przekroczenia granic środka odwoławczego. Dlatego sąd odwoławczy uwzględniając obecnie obowiązującą treść art. 454 § 1 kpk zmienił zaskarżony orzeczenie i wdał wyrok skazujący A. K..</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Niesłuszne zastosowanie przez sąd wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym na okres 1 roku oraz świadczenia pieniężnego jedynie w kwocie 4000 złotych, podczas gdy okoliczności obciążające oskarżonego wskazują, iż zakaz ten należało rzec na okres nie krótszy niż 3 lata, a świadczenie pieniężne w wysokości co najmniej 5000 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Wydaje się, że zarzut ten został sformułowany na wypadek, gdyby sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutu pierwszego.

Domagając się skazania sprawcy, skarżący wnosił o uchylene zaskarżonego

wyroku i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Przy takim wniosku rozpatrywany zarzut ten nie ma racji bytu, gdyż dotyczy najłagodniejszych

rozstrzygnięć za ten czyn związanych obowiązkowo z wyrokiem

skazującym. Zarzut ten ostatecznie wskazuje, iż

zastosowana reakcja karna odnośnie wymienionych w

nim środków karnych jest rażąco łagodna, jednakże

taka konstatacja jest również

następstwem

okoliczności

podniesionych w zarzucie pierwszym.

Zasadny jest

podniesiony w

apelacji zarzut

wymierzenia

oskarżonemu środka

karnego zakazu

prowadzenia

pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w rażąco łagodnym wymiarze.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) mogłaby w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta (w tym przypadku zakaz prowadzenia pojazdów) jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Rażąca niewspółmierność przedmiotowego zakazu zachodzić może wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jego wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy tym środkiem, jaki należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a wymierzonym w I instancji.

Sąd odwoławczy uznał, iż taka sytuacja w przedmiotowej sprawie zachodziła, co wykazał w rozważaniach co do pierwszego zarzutu.

<p>Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu oskarżonego przez ograniczenie ich odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.</p> <p>Waga popełnionego czynu nie uzasadnia warunkowego umorzenia postępowania; prowadziłoby to do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałoby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk</p>		

uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić m.in. z powodów określonych w art. 454 kpk. Sąd odwoławczy nie może bowiem skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono (art. 454 § 1 kpk). Nowelizacja z 19 lipca 2019 r. zawężyła zakres reguły ne peius z art. 454 § 1 kpk przez wyłączenie warunkowego umorzenia postępowania. Oznacza to, że w przypadku zaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego zawierającego tego rodzaju rozstrzygnięcie, sąd odwoławczy może zmienić zaskarżony wyrok i skazać oskarżonego na jedną z kar przewidzianych w art. 32 kk. Należy wskazać, że wnioski sformułowane w środku odwoławczym same w sobie nie określają granic środka (choć w razie niejasnego zredagowania skargi mają w tym

względnie znaczenie, gdy na ich podstawie można ustalić m.in. zakres zaskarżenia), zatem nie limitują orzekania sądu odwoławczego i nie wiążą sądu w tym sensie, że ograniczają możliwości jego orzekania jedynie do sposobów podanych w tych wnioskach (zob. np. wyroki SN: z dnia 31 maja 2001 r., IV KKN 67/01, z dnia 14 września 2005 r., IV KK 160/05). Zmiana orzeczenia, mimo iż skarżący wnosił o jego uchylenie, nie stanowi przekroczenia granic środka odwoławczego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego granice środka odwoławczego wyznaczane są przez kierunek zaskarżenia, zakres zaskarżenia i zarzuty odwoławcze. Wnioski sprecyzowane przez skarżącego nie stanowią zatem kolejnego samoistnego elementu określającego granice środka odwoławczego. Oznacza to, że zmiana orzeczenia,

<p>mimo iż skarżący wnosił o jego uchylenie, nie stanowi przekroczenia granic środka odwoławczego. Dlatego sąd odwoławczy uwzględniając obecnie obowiązującą treść art. 454 § 1 kpk zmienił zaskarżony wyrok skazujący A. K..</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
W miejsce warunkowego umorzenia postępowania i rozstrzygnięć z nim związanych, sąd odwoławczy uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Przy określaniu sankcji za ten czyn sąd odwoławczy uwzględnił wymienione wyżej okoliczności obciążające wpływające na jego wagę, a z drugiej strony okoliczności łagodzące dotyczące		

<p>właściwości i warunków osobistych sprawcy, podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym także uprzednią niekaralność. Wymierzył sprawcy najłagodniejszy rodzaj kary - grzywnę, uznając, iż sprawca nie wymaga intensywniejszego oddziaływania resocjalizacyjnego. Przy określeniu wymiaru grzywny uwzględnił wagę czynu, sytuację rodzinną oskarżonego i wysokość jego dochodów.</p>		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Sąd okręgowy uznał, że adekwatnym będzie wobec sprawcy środek karny orzeczony na okres 3 lat, uwzględniający zakaz prowadzenia		

wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

To z zachowania sprawcy wynika wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji

(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - II Wydział Karny z dnia 26 lipca 2012 r. II AKa 250/12, L.), jako potencjalny kierowca wszystkich pojazdów. Instytucja ta ma na celu eliminowanie z ruchu drogowego sprawców takich przestępstw, których okoliczności popełnienia wskazują, że prowadzenie przez nich pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sytuacja taka zachodzi w przypadku oskarżonego. Oprócz stopnia nietrzeźwości oskarżonego, wykazana przez niego nieumiejętność zachowania wymaganej ostrożności, należytego

<p>obserwowania przedpola jazdy dowodzi, że oskarżony nie dysponuje takimi cechami przynależnymi kierowcy, aby dawał rękojmię bezpiecznego uczestniczenia w ruchu drogowym.</p> <p>W tym przypadku nie tyle wysokość tego środka, a też jego postać ma decydujące znaczenie, zwłaszcza jeżeli się uwzględni kumulację okoliczności obciążających; przy takim ich nagromadzeniu oskarżony nie mógł liczyć na pobłażliwość.</p>		
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Orzeczenie od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia w wysokości 5000 złotych.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
W razie skazania sprawcy za		

przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych, do wysokości 60000 złotych (art. 43a § 1 i 2 kk).

Wysokość świadczenia jest dostosowana do wagi czynu, sytuacji rodzinnej i zarobkowej sprawcy, jego sylwetki. W tej wysokości będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość, aby wpływać wychowawczo i zapobiegawczo na sprawcę.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	<p>Zaliczenie na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 kwietnia 2020 roku.</p> <p>Zgodnie z art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy, co jest rozstrzygnięciem obowiązkowym.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
5	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych opłaty za obie instancje (art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych) oraz kwotę 310 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie, w tym</p>	

	290 złotych za postępowanie przed sądem I instancji. W instancji odwoławczej wydatki obejmował 20 złotych za doręczenie wezwań i pism.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Warunkowe Umorzenie postępowania		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana